KAROLINA KOBAL

Ilustrirala Karolina Kobal

Karolina Kobal

Vozel v glavi

Ilustrirala: Karolina Kobal

Založila: REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje: 2026

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 304532995
ISBN 978-961-97678-1-8 (PDF)

Sara je bila živahna in radovedna deklica. Rada je tekala po travniku, skakala čez luže in odkrivala, kaj vse se skriva okoli nje.

Na travniku je lahko ure in ure raziskovala. Opazila je drobne cvetlice, mravlje in hroščke, ki jih drugi pogosto niso niti opazili.

Bila je zelo pogumna deklica, ki je oboževala adrenalinske izzive. Najraje je plezala po visokih skalah, kjer je lahko preizkušala svoje meje in premagovala strah.

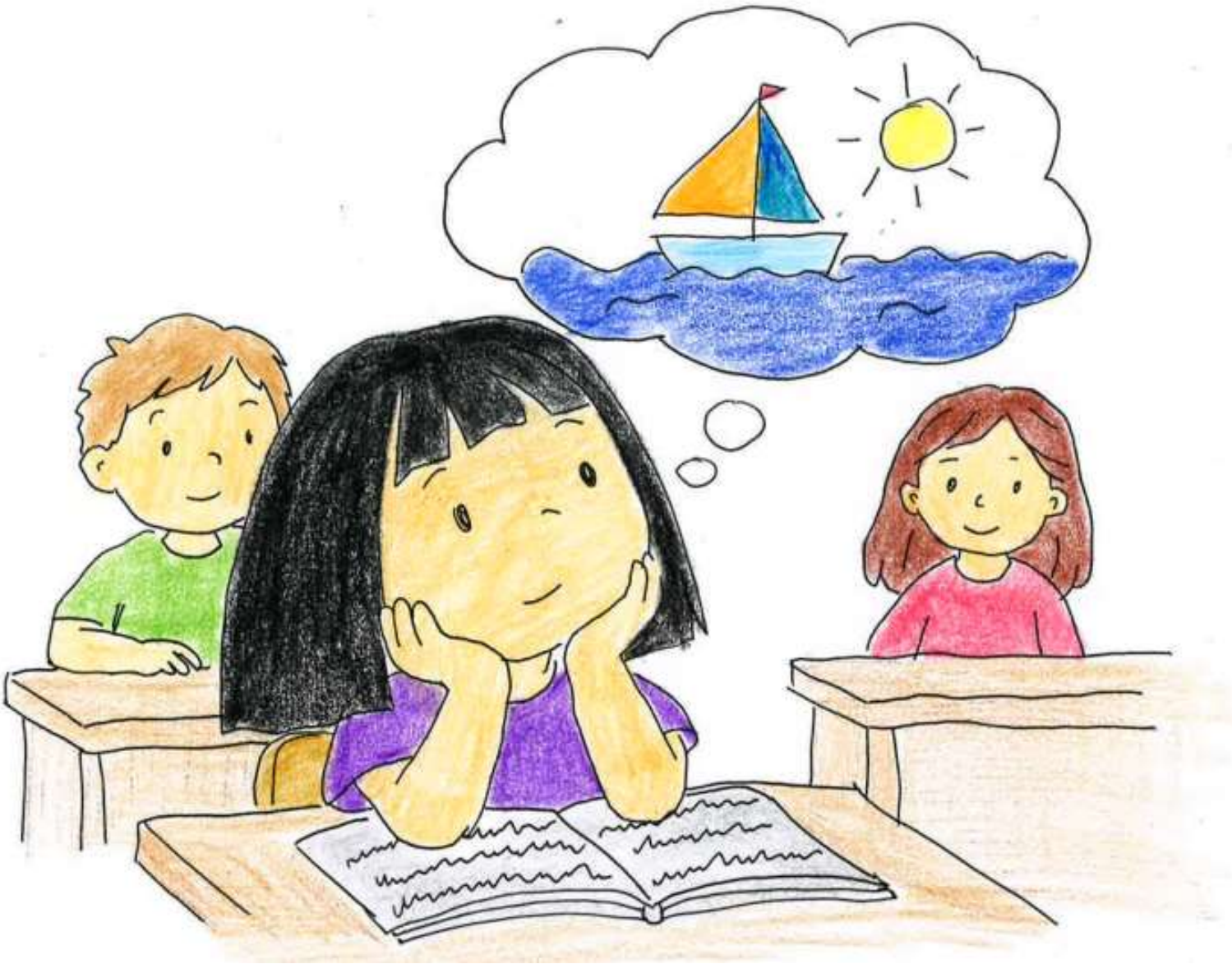
Nekega dne je žoga odplavala v mrzlo reko. Sara ni dolgo oklevala. Zavihala si je hlačnice in zabredla v ledeno vodo. Včasih je ukrepala, še preden je dobro premislila.

V šoli pa ni bilo vedno tako preprosto. Med poukom so njene misli pogosto odtavale. Včasih je sedela v klopi, gledala predse in sploh ni opazila, da je učiteljica že začela razlagati novo snov.

Včasih jo je že najmanjša stvar odpeljala daleč stran. Ko je učiteljica razlagala, je Sara v mislih plula z jadrnico po morju, poslušala šumenje valov in sanjarila o poletju.

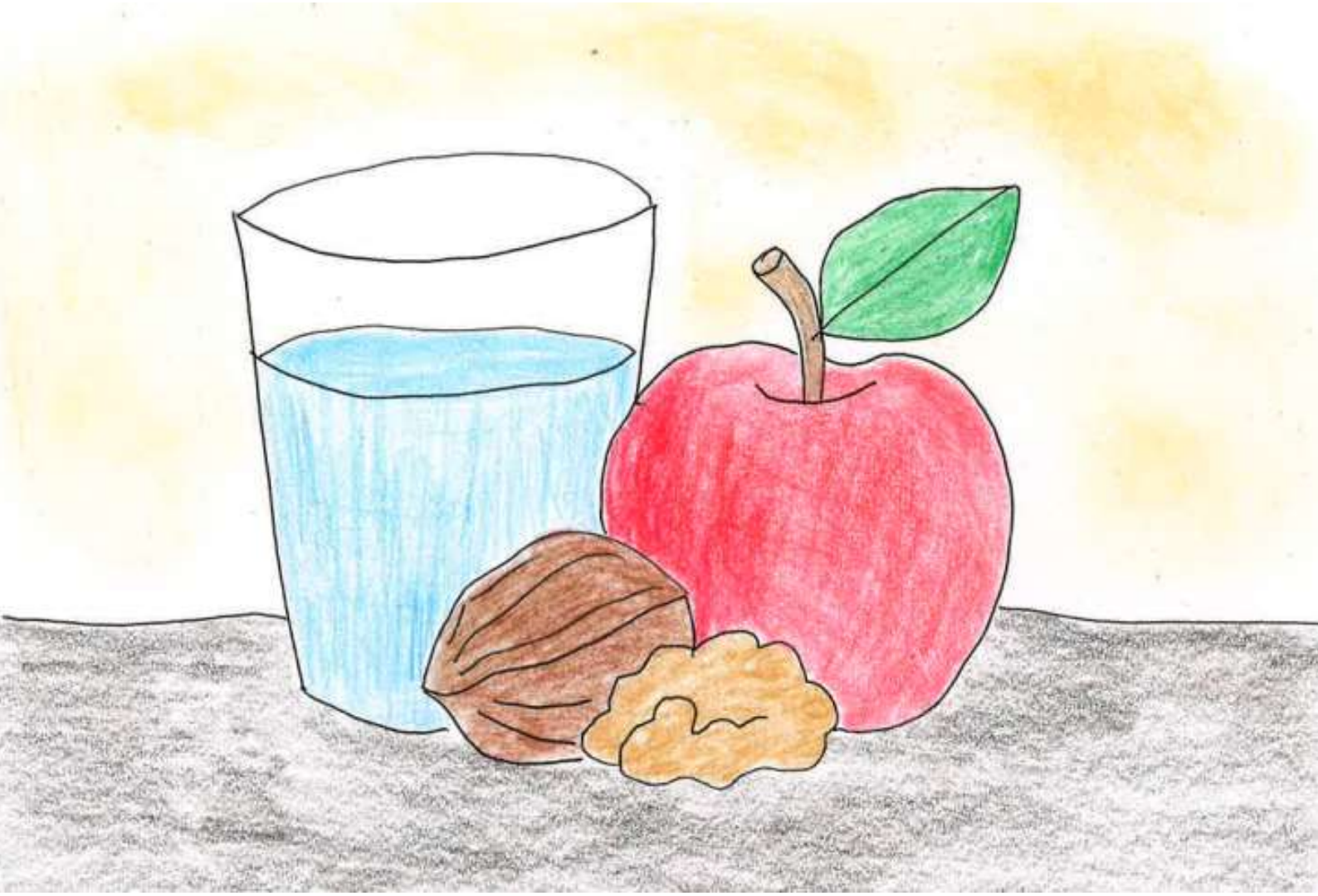
Ko jo je učiteljica poklicala k tabli, se je Sara zdrznila. Ni vedela, kaj so se pravkar pogovarjali. V glavi se ji je spet naredil velik rdeč vozel. Zajela jo je zadrega, saj se ji je zdelo, da bi morala odgovor že poznati.

Učiteljica je opazila, da je Sara včasih težko sledila pouku. Prijazno jo je nagovorila in ji pojasnila, da se to dogaja tudi drugim otrokom. Vsak od nas ima svoje močne plati in svoje izzive. Obstajajo pa načini, s katerimi si lahko pri učenju pomagamo.

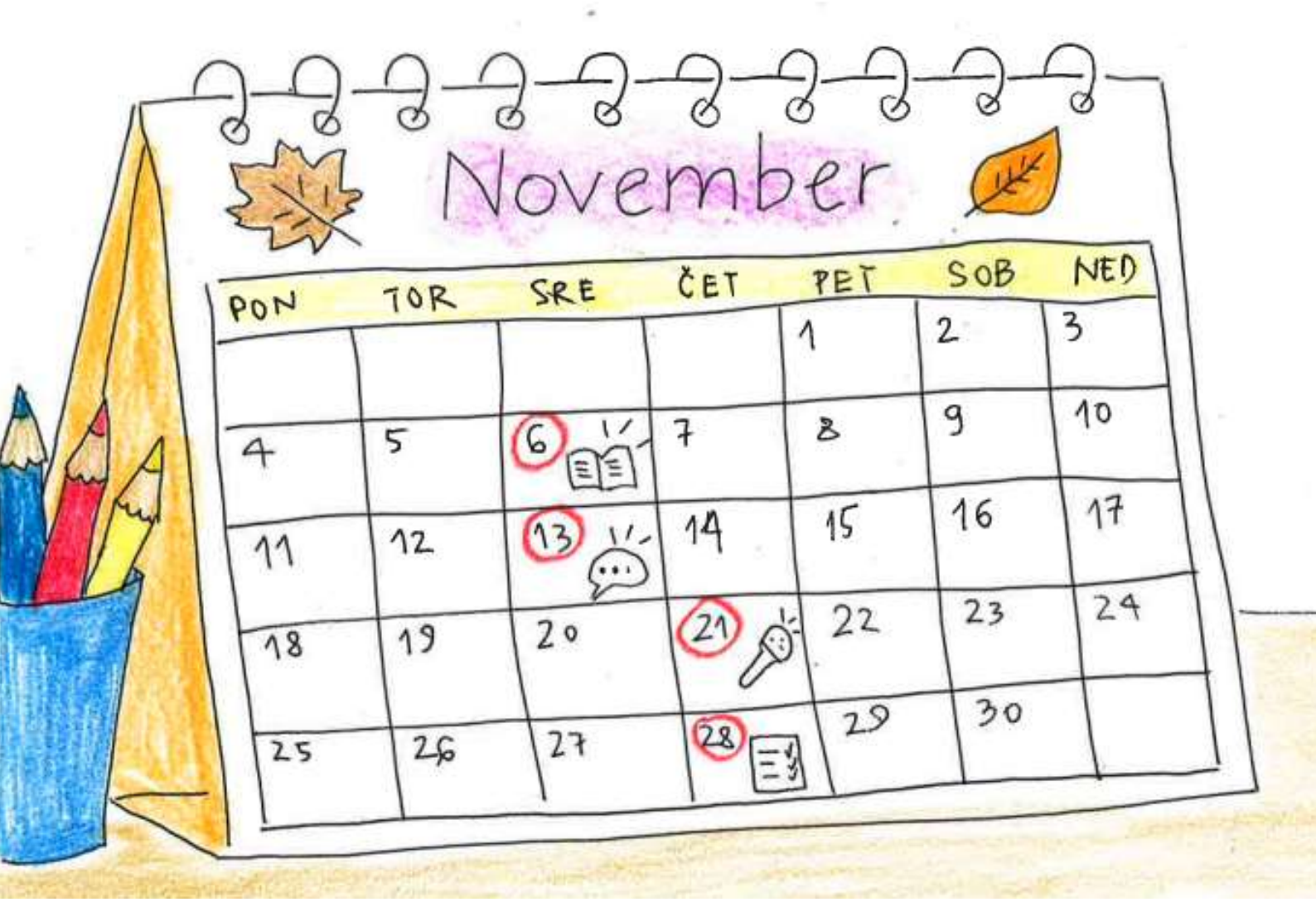
»Naši možgani potrebujejo energijo in vodo,« ji je povedala učiteljica. »Zato čez dan ne pozabi piti in si privošči raznoliko, hranljivo hrano. Tako boš poskrbela za svoje telo in možgane.«

»Pomembno je tudi gibanje,« je nadaljevala učiteljica. »Če med učenjem postaneš nemirna ali težko ohraniš pozornost, si lahko vzameš kratek odmor. Malo se sprehodi, naredi nekaj počepov ali se pretegni. Potem se vrni k delu.«

»Pred učenjem si naredi načrt,« ji je svetovala učiteljica. »V koledar si zapiši datume preverjanj, spraševanj in govornih nastopov. Tako boš vedela, kaj te čaka, in se boš lahko pravočasno pripravila.«

Sara je spoznala, da si lahko pri razumevanju snovi pomaga z miselnim vzorcem. Na sredino zapiše glavno temo, okoli nje pa razporedi pomembne besede in ideje. Tako lažje vidi, kako so stvari povezane in si lažje zapomni pomembne pojme.

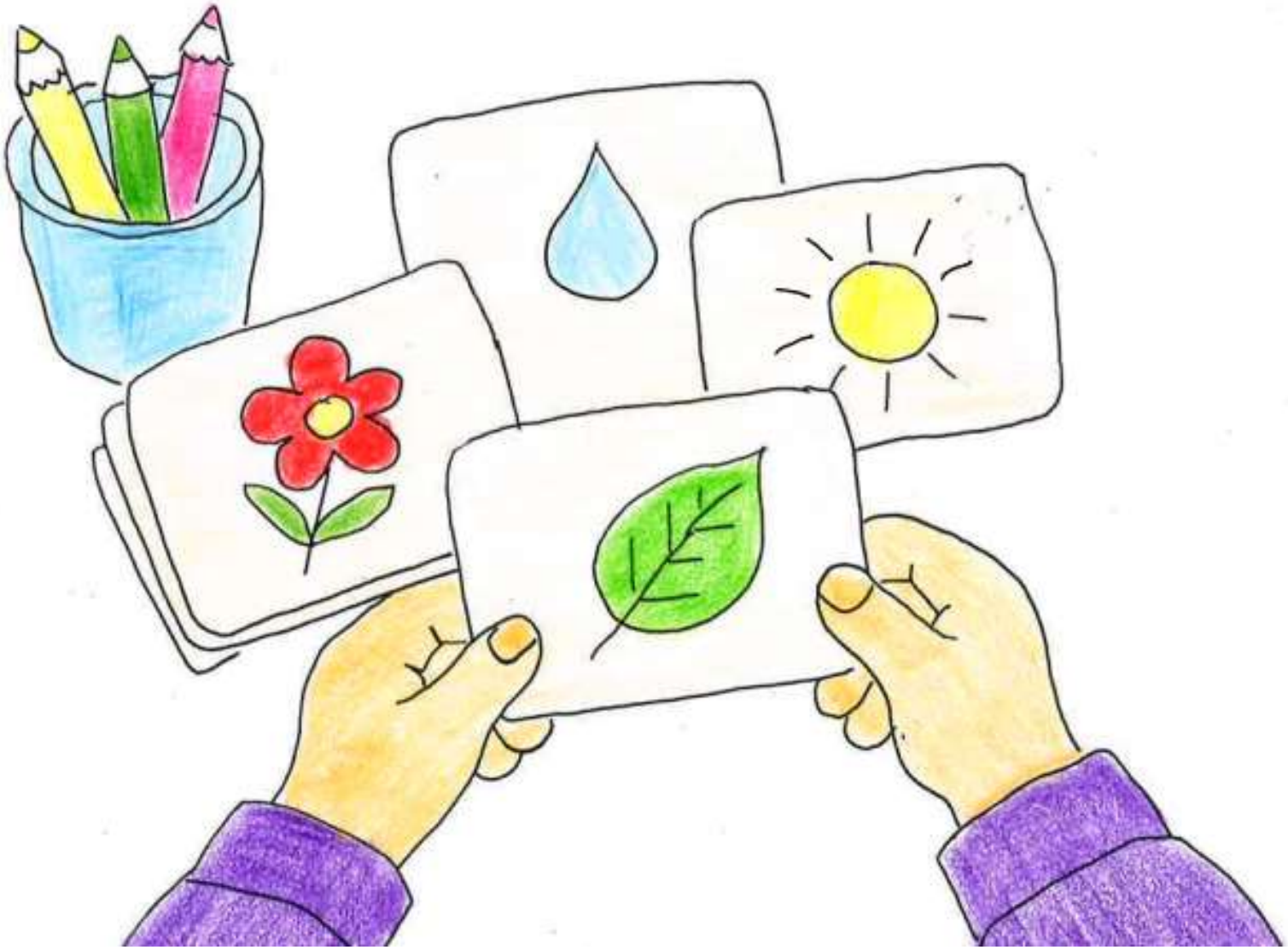
Pri branju si je začela podčrtovati pomembne besede in jih označevati z različnimi barvami. Tako je hitreje našla bistvene podatke in se lažje spomnila, kaj je prebrala.

Včasih je postala učiteljica svojemu plišastemu zajčku. Snov mu je razlagala s svojimi besedami. Ko je znala nekaj jasno razložiti, je vedela, da je to dobro razumela.

Za ponavljanje si je izdelala kartice. Na eni strani je zapisala vprašanje, na drugi pa odgovor. Najprej je poskusila odgovoriti sama, šele nato je kartico obrnila in preverila, ali je imela prav.

Pri učenju ji je pomagala tudi prijateljica. Izmenjevali sta si vprašanja, iskali odgovore in si razlagali snov. Če česa nista razumeli, sta skupaj poiskali razlago.

»Včasih se nam zdi, da je vsega preveč,« ji je povedala učiteljica. »Takrat si lahko naloge razdelimo na manjše dele in si za vsak del določimo nekaj časa. Pomaga ti lahko peščena ura ali ura, ki ti pokaže, kdaj je čas za kratek odmor.«

Nekega dne je Sara pred seboj zagledala velik kup knjig in zvezkov. Toliko snovi se je morala naučiti! Za trenutek se ji je zdelo, da tega nikoli ne bo zmogla. V glavi se ji je spet začel zapletati rdeči vozel.

Potem se je spomnila učiteljičinih nasvetov. Snov je razdelila na manjše dele in si določila čas za prvega. Lotila se je naloge. Ko jo je končala, je nadaljevala z naslednjo. Korak za korakom je napredovala, rdeči vozel v njeni glavi pa se je začel rahljati in razpletati.

Sara je spoznala, da z njo ni nič narobe. Še vedno je bila živahna, radovedna in polna zamisli. Včasih so ji misli še vedno odplavale, a zdaj je bolje razumela, kaj se dogaja, in vedela, kako si lahko pomaga. Vsak ima svojo pot do znanja. Sara je našla svojo – korak za korakom.

